

3. szám.
Január 16-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven s-k le képpel ellátva.
Előfizetési ár: Félév évre jan.—dec. **6** frt., 6 hóra jan.—jun. **3** frt., és 3 hóra jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szá n.

XV. kötet.

EURÓPA DAJKÁJA.

Kedves magyar hazám, azt mondák egykoron,
Te vagy Európának tápláló dajkája,
Kinek annyi ki ncsse terem; azt se tudja,
Hová legyen vele? — Felét elhajtálja.

Héj de keresték is a kedvedet akkor,
Azt se tudták, hová ültessenek téged?
A szoptatós dajkát meg szokták becsülni,
Még, hová leül is, megtörlik a székét.

Bizony most nem igen nagyon emlegetnek;
Itt ott sápitoznak: szegény, de megfogyott.
Mi lesz belőle már? tán fölkelni se tud?
Elszáradt, elpusztult; jámbor ügyefogyott!

Hja, biz a világnak ez a szokott sorja.
Szoptatós dajkának meleg szoba, fácán!
A száraz dajkának száraz kenyér, s télen
Nyugvó helye van a hideg ház tornácán.

K—s M—n.

Ádám apánk első hűtlensége.

III. Fejezet. (Miképpen találkozik Ádám a legelső dragonyos kapitánynyal, hogy vívja meg a legelső párbajt, s hogy nyeri el az ördögnek a szarvait?)

No de még ez mind hagyján lett volna!
Gondoltam: „több is fog még elveszni Buda
alatt.“ Azért majd csak megélünk valahogy. Az
igaz, hogy már négyen vagyunk a világon, de
azért még a túlnépesedés ellen nem panaszkod-
hatunk. Hanem nagyobb baj volt az annál,
hogy mikor már az egész világot átirattam a fe-
leségem nevére; az asszony csak úgy kontem-

finter kezdett velem bánni. Üm. Ez alatt kell
még valaminek lappangani.

Persze, hogy lappangott!

Egyszer éjszakára megint kinnmaradtam a
nyájnál, (nem marasztottak már otthon olyan
nagyon) mikor hirtelen megcsipte az órromat
valami. Egy nagy fekete bögöly volt. Ejnye
ilyen olyan, elkezdtem kergetni, hogy majd le-

ütöm. Ugyan jó lett volna, ha sipkám lett volna; de az én időmben még az nem volt feltalálva; — a bögöly egész hazáig elcsalogatott; ott aztán eltűnt előlem. De láttam helyette valami mást. Egy nagy hétfejű sárkány volt odakötte kantáránál fogva a sövényemhez. Mingyárt ráismertem benne annak a fiatal pokolbeli svadronyosnak az ekvipázsára, a kivel sokszor volt szerencsém találkozni mademoiselle Lilith toilette szobájában. No szépen vagyunk. Ez a moszió azt az időt, a míg én Lilith kisasszonynál udvaroltam, felhasználta arra, hogy revangeot vegyen az én rovásomra.

Hohó! gavallér uram. Ez nem megyen. Ezért majd számolni fogunk! — De alig értem közel az említett sárkány-kigyóhoz, midőn az jöttömet észrevéve, utamat állta s elkezdte rám tüzet okádni.

Nosza én sem valék rest; „czoki kormos“ rá kiálték s felmarkolék egy csomó sarat a földről, s azt úgy teremtém hozzá, hogy mind a hét szája tele lett vele, s elfelejte tüzet okádni, hanem vonított keservesen, mire aztán a bukott angyal is kiugrott az ablakomon, s felkapott a paripája hátára, a holott is látván, hogy én csakugyan igyekezem ám a biztatására keresetlen fával, nem vevé tréfára a dolgot, hanem sarkantyúba kapta a lovát s elrepült vele; én még azután is meghajigáltam, a míg értem a felhők között; a sárkány-kigyó még odafenn is egyre prüszögött a sártól.

A nagy lármára aztán kijött az asszony is. Még ő kérdezte tőlem, hogy mi történik itten?

„Mi ám? Én is azt szeretném tudni. Mi volt az, a mi innen az ablakodból most kirepült!“

„Ha repült, bizonyosan bagoly volt.“

„Bagoly ám. De iszen köszönöm én az ilyen bagolybarátságot. Hát ez micsoda lábnyom, itt a sárban?“ — Kérdém a sárkány nyomára mutatva.

„Hát, ez pulyka lábnyom.“

„Pulyka-e? Hiszen két arasznál is szélesebb.“

„Hát igen nagy pulykának a nyoma.“

Megharagudtam, patvarkodni akartam; de még el se kezdhettem, a mint az én feleségem asszony csipőjére tette a két kezét s egyszerre támadásra fordította a dolgot:

„Micsoda? Te még engem akarsz gyanúsítani? Még te a magad hibáját rám akarod kenni? Te ilyen, te olyan! Tán nem tudom, hol csavarogtál egy egész hónapig? tán nem hallottam hírét a te drágalatos korhelykedéseidnek? Tán nem hallottam hírét Lilith kisasszonynak, meg tán nem tudom, hová fecsérted el a sok tejet, a mit tőlünk elfogtál. Itthon a szegény feleséged majd a tiz körmét koptatja el érted, meg a két rosz semmire kellő fiadért, te meg rá se gondolsz az ártatlanokra; prédálsz, pazarlod a mi véres verejtékünket, s még te jössz haza engem a lármázásoddal hirbe hozni? Pfi! gyalázat! szégyen! alávalóság! Ez az én jutalmam! Ez a becsület?“

No Ádám, te ugyan megkaptad a mit ke-restél! Én csak álltam ott és néztem, mint a sült hal és nem tudtam neki egy szót sem szólni; utóljára úgy elszaladtam, hogy még az árnyékom sem ért utól; s meg sem álltam, míg ki nem értem a pusztára.

No még ilyen rosszul nem éreztem magamat az óta, hogy amaz emlékezetes almának a csutkája a torkomon akadt. Mit csináljak már most. Hasonló helyzetben még nem forogtam soha. —

A véletlen megint oda hozta Asmódit.

Elmondám neki nagy panaszomat; hogy történt, mint történt.

„Hja, szólt az ördög. Az ilyesmit abba hagyni nem szabad. Gondold meg, hogy te egy nevezetes családfának vagy a törzsöke s excellentiás utódaid meg fogják kívánni tőled, hogy gentlemani híred szeplőtlenül szálljon reájuk. Hasonló esetekben igazi gavallér azzal mossa tisztára a becsületét, hogy megverekszik vetélytársával.“

No verekedő kedvemben, az igaz, hogy

voltam. Csak azt nem értettem, hogy az által, ha én megverek valakit, vagy engem valaki, hogy lesz elég téve utódaim ambíciójának?

Asmódi azonban csak nem hagyott békét s addig nógatot, míg kihivatta velem párbajra azt az urfit, a kinek neve Leviathan.

Az ugyan egy kicsit pattogott először, hogy ő excellentiás ur, hogy verekedjék ő egy olyan emberrel, a ki épen semmi ősökkel sem dicsekedhetik; a miré én aztán azt felelém neki, hogy mit ér a bukott angyalnak a titulus?

Még akkoriban nem voltak a pisztolyok feltalálva, hogy a párbajok minden személyes veszedelem nélkül folyhattak volna le; hanem csak kiki kényszerítve volt saját segédeszközeivel a másokra rohanni.

Ellenfelem, mint aféle ur, hosszúira megnövesztett körmökkel birt, és azonfelül szarvak-

kal is; én ellenben el voltam látva hatalmas két ököllel.

Eleinte csunyául összekarmolászott, s megöklelt; míg aztán én is egyszer magyarosan neki nem türköztem s megkapám a két szarvát. Akkor aztán letepertem én is, meggyomroztam s kicsavartam a szarvait, hogy a markomban maradtak.

Az igaz, hogy csunyául összeharapdált a maga részéről.

Mikor aztán mind a kettőnknek elég volt téve, akkor szétválasztottak bennünket a szekundánsok s azt mondák, hogy már most mind a ketten becsületes emberek vagyunk.

Az egész mulatságból tehát azt nyertem, hogy az ördög megharapott s én meg elhoztam magamnak a szarvait.

(Vége köv.)

Egy hét két különböző ujság bureaujában.

Januar 1-én. X. főszerkesztő. Fatalis dolog. Semmi sem akar mozdulni, pedig esztendőelső napja, most kellene beterelni az előfizetőket. Irja ön hevenyében a napi hírek közé: „Ma jöttünk tudomására egy igen fontos hírnök, mely nagy horderővel bírand, de melyet egy ideig még nem közölhetünk.“

Jan. 2. A hír megtette hatását. Minden ember kíváncsi lett; kezdenek a kiadó-hivatal körül csoportosulni. Irja ön szétszórt betűkkel: „a tegnap közlött esemény végelöntéséhez közelit; legközelebb egész bizonyossággal nagyszerű dolognak nézhetünk eléje.“

Jan. 3. Pompásan megy. Kérem, tegye ön a lap homlokára: „A mit tegnap említünk, ahoz még fontosabb események is járulnak; miknek közlését arra az időre kell halasztanunk; a melyben a tények sanctionáltatása factummá leend.“

Jan. 4. Kezdenek az emberek kíváncsiak lenni — Iktassa be kérem: „Az indigítált esemény végelöntéséhez közelit; legközelebb egész bizonyossággal meg fog mindenkit örvendeztetni, már épen csak a küszöbén áll.“ — Tegnap ötvenhárom előfizetőkkel több jött, mint tegnapelőtt.

Jan. 5. A tegnapi posta nagyot csökkent; csak fele jött, mint tegnap. Mártsa ön mélyen azt a tollat a kalamárisba. Irja ön: „A mindenkit megörvendeztető dol-

gok már épen csak a letisztázásra várnak.“ Így, ez segíteni fog.

Jan. 6. Újra élünk. Hogy lehetne még a tegnapi témát variálni? Talán így: „Hitelt érdemlő kutforrások szerint az említett örvendés fordulat már tegnap stb. ha ma közbejött . . . nem tudom, mi jött közbe? gondoljon ön ki valamit. — Valahol a postának fel kellett akadni a hófuvatag miatt; átkozott kevés előfizető!“

Jan. 7. No most már egy kicsit abba lehet hagyni azt a témát; a ki eddig el nem jött, az már ezután sem jön.

A másik bureauban:

Y. szerkesztő. Jan. 1. Napoleon trónbeszéde mennyi kő soványul ütött ki: ugyan édes vezérczikkiróm, forgasd ki belőle valahogy, hogy még is csak háboru lesz az idén, e telegrammból ítélve; mert különben elmarad a praenumerans.

Jan. 2. Jó lenne specificálni, hogy hogyan lesz háboru. Irjad kérlek. Hannovera tűzbe megy Schleswigért Dánia ellen, Anglia tűzbe megy Dániáért Poroszország ellen; Ausztria tűzbe megy Poroszországért Anglia ellen. Franciaország tűzbe megy Angliáért Ausztria ellen: Oroszország tűzbe megy Ausztriáért Franciaország ellen. Törökország tűzbe megy Franciaországért Oroszország ellen s elvégre Olaszország tűzbe megy Oroszországért Törökország ellen, s kész az európai háboru. Ki tudod te ezt sütni, csak erőtesd.

A szűk színpad.

M. Miska. No Miska pajtás, most jutottál már jó szerephez! Csak jól játszd aztán.

N. Miska. Hogy játszhatnám jól? mikor olyan kicsi ez a színpad; a fejemet se tudom felemelni a suffiták miatt, s ha egyet akarok akeziózni, mingyárt a kulisszákba ütöm a kezemet.

Jan. 3. Hjuh. Tavaly ezen a napon huszszal több előfizetóm jött. Jobban gyűjts be azokkal a háboru hírekkel. Számláld elő *Franciaország hadi készleteit.* — Nincs valahol egy kis lengyel ütöközet? Most fújd pajtás, mert most meleg a publikum.

Jan. 4. Hm, hm. Ezek az infámis francia senatorok mind el rontják az embernek az aratását azokkal a béke-lamentatiókkal. Pajtás, nem bánom már, ha *Holsteinről* beszélsz is, csak háboru legyen.

Jan. 5. No ma jobb nap volt. Megtették a holsteini állapotok; meg a *Bund határozatai.* Ezt az öreg dobot üsd. Húzd alá azt, a mit *Mühlfeld* mondott, leendő há-

boruról, az ilyent kompakt kell szedetni. Ez ötven előfizető!

Jan. 6. Jaj, be csendes idő! Semmi *csapat-összpon-tosítás.* Micsoda? *Három ezer orosz esett el?! Nem.* Az ezer csak *sajtóhiba.* Ki ne igazítsd! Hadd legyen legalább egy napig a közönség abban a hitben, hogy három ezer oroszot levágtak.

Jan. 7. Valahogy hát mégis csak felvergődtünk a tavalyi létszámra. De ugyan erős munkába is került, a míg szabadságosainkat összetrombitálhattuk!

Kakas Márton.

Hogyan szokta Tallérossy Zebulon a legtitkosabb híreket is megtudni.

„Had könyörgök alazatosan; az így van: Elnök ur elmongya titoknokoknak, titoknokok othon elmondnak titoknokoknak, titoknokni elmongya doktorninek, doktorni doktornak, doktor tablabiro patiensnek, tablabiro remintelyes fianak; reminytelyes ifju atadja conservalnyi titkot nem egészen reminytelyes tanczosninak, tanczosni elbeszili zsiduaszonynak, a kitül veszi falsch schmuköt, zsiduaszony elmongya Tallérossy Zebulonak, a kivel alkuszik gyapjura. Is így Tallérossy Zebulon, a nikül, hogy megmozdulna helyibül, meg tугyamindent, mi csak világban törtinhetik volna.

Ha el nem késett volna!

36-dik pályamű a Kisfaludy-társaság balladái jutalmára.

Szegény Tatar. *)

Jelige: *Egyszer egy királyfi stb.*

Hát egyszer egy gavallér
Mit gondol magába,
Tili, tuli, tululu,
Bemegyén egy házba.

Ott kifőzi, hogy bizony
Házasodni kéne.
Tili, tuli, tululu,
Mit mond rá a néne.

„Amott két lány eladó,
Mindakettő csinos,
Tili, tuli, tululu,
Jó falat és zsíros!”

Utezu ugrik a lovag:
A bizony nagyon jó.
Tili, tuli, tululu,
Szép leány, sok bankó!

„Van itt két lány eladó
Azt mondja a néne.
Tili, tuli, tululu,
Egyik nekem kéne.”

„Mili, Tili jertek be.”
Azok bepolkáznak.
Tili, tuli, tululu.
„Puszit a papának!”

Puszit adtak papának,
Bácsinak pukedlit,
Tili, tuli, tululu,
Tudtak tenni ennyit.

„Itt vannak.” Ah, csókolom,
Nagysáim kacsóit . . .
Tili, tuli, tululu,
(Bajos most a szó itt.)

Ah! nagysádtok egyformán
Szépek, mint az angyal.
Tili, tuli, tululu,
Választás jár bajjal.

Válaszszanak nagysádtok,
Felajánlom szívem,
Tili, tuli, tululu,
Holtomiglan híven.

No leányok a bácsit
Nem illik vártni.
Tili, tuli, tululu,
Csak rajta: *választni.*

Mili: „Nekem kell, hogyha
Járat szinselyemben.
Tili, tuli, tululu,
Három napig egyben.”

Tili: „Nekem kell, hogyha
Hordoz ekvipázson,
Tili, tuli, tululu,
Télen ugy mint nyáron.

„Ejnye, ti mind a ketten
Választok egyformán . . .
Tili, tuli, tululu
Mit csináljunk most mán?

A gavallér nagy bölcsen
Gondolkozik rajta.
Tili, tuli, tululu,
S ez a gondolatja:

Mindakettő egyforma,
Egy tőn két szép bimbó. —
Tili, tuli, tululu,
Az selyem, ez hintó.

A selyem többre kerül.
Egyszer veszek hintót,
Tili, tuli, tululu,
S megteszi a tempót . . .

Nekem nagy bók, hogy ily szép
Két kisasszony rajtam —
Tili, tuli, tululu,
Vagyon szörnyü bajban.

De miután szívemet
Nem vágatom ketté,
Tili, tuli, tululu,
Az lehet csak egygyé.”

Szegény tatar megjárta,
Tilikét elvette.
Tili, tuli, tululu,
Most búsul felette.

Tilikével ugyan egy
Krajczárkát se adtak;
Tili, tuli, mégis az
Ő fején a kalpag.

(Jan. 10. 1864.)

*) Sokkal inkább szeretem a cultura előhaladását, minthogy barátja lennék a *fordítást* gátló tilalmaknak. Opitz urnak előre is beleegyezésemet adom, hogy német nyelvre átfordíthatja.

A siámi összenőtt ikrek.

Egyik. Jaj de szép kis leány megy ottan; ezt a szép zászlótartót én neki ajándékozom.

Másik. De én nem ajándékozom; — nekem nem szép leány.

Egyik. Kérem. Nekem liaison m is van vele.

Másik. De nekem nincs. — Én protestálok! — Jaj de nagy baj ez, mikor az ember így összenőtt a felebarátjával!

Eredeti levelek a schleswig-holsteini csatateréről.

Azon általános tetszés, melyben első levelem részesülni szerencsés volt, buzdít e közleményeim folytatására.

Tisztelt szerkesztő ur!

Mindennap csatázunk. — Az ellenség mindennap más meg más alakban áll elénk s e tekintetben minden eddigelé ismert hadicselt felülmul.

Tegnapelőtt, mint egy tál *szalonnás gombóc* támadott meg bennünket. Mi csak hárman voltunk: ők voltak huszonnégyen! Daczára a csekélyebb számnak, mi vitéz önkénytes turnerek egy perczig sem tétováztunk, szuronyszegezve megrohantuk őket, s félőrai kemény tusa után mindnyáját lekaszaboltuk. Csupán egy menekült meg, de az is kapott egy vágást a homlokára. — Hadd menjen hirmondónak. Ez tudom, hogy megemleget bennünket!

Tegnap ismét *sült kappan* alakjában rohant reám az ellen. Egyedül voltam; olyan szűk helyen, a hol nem lehetett egymást kikerülnünk. Vagy én, vagy ő! Ez volt a legünnepeyesebb pillanat életemben. De mi lehetetlen egy önkénytes turner előtt? Bátran vágófegyveremhez nyultam, s az első paroli után ellenem a tálban hevert. Még csak nem is védelmezte magát — a gyáva!

Ma pedig egy egész *divisió tormásvirstlivel* kellett megütköznünk. A kik ismerik az e fajta ellenség zivósságát s megszokott *önfeláldozási készségét*, csodálkozni fognak, ha feljegyzem, hogy egy óra lefolyása alatt hatvan párnyi veszteséggel volt kénytelen visszavonulni; pedig csak nyolczan voltunk hozzá. Hanem az ellenségnek is meg kell adni a maga érdemeit; a *torma vitézül védelmezte magát*. Ez nagy erőt fejtett ki. Hanem azért őt is csak legyűrtük. A megholt ellenségnek tisztelet! A tornát mindnyájan megsirattuk.

Még az nap este egy *kroyer sajt citadellát* bevetünk. Én voltam az első, ki a tört résen előrehatolt. Pedig *számos helyőrség* volt benne. Ezek azonban, közedtünkre a lőréseken kiugráltak, mint tudvalévő híres *voltigeurök*.

A Ravennai Fechter!

Ujonzállítás volt. Egy vadkerti cigány jött sorba, megvizsgálják s azt mondják rá, hogy: „tauglich!“

Felé fordul az elnök és kérdi:

— No cigány, miféle katona akarsz lenni?

— Ha csak rajtam áll, hát én legjobban szeretnék — *obsitos* katona lenni!

Apa. Nézd édes fiam, hogy verekszik az a két ember, látod, mily csunya az a verekedés!

Fü. Ahá! . . . ugy-e edes apám maga sem verekszik többé, ugy-e nem?

Ama bizonyos 'csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Nagyon kevés baja volna az embernek, csak a más baja ne járulna hozzá.

— — Végére valahára tehát az elismerés nem maradt el. Addig iparkodtunk e téren, míg végre elvetültük jutalmát! Az érdemes pestvárosi magyar csizmadia czéh, czéhmester választási gyűlésében bennünket is megválasztott tiszteletbeli csizmadia mesternek! Van tehát végére is egy rangunk, melyre föltétlenül büszkék lehetünk. Mert hisz az írói névre sokan lehetnek, a kik szégyent hoztak, nem dicsekedni való táblabírák is talalkoznak elég számmal; de mutasson valaki csak egy csizmadia mestert is, a ki köpönyeg forgató volna. Mátul fogva ugy szólítson engemet mindenki, hogy „hallja kegyelmed,” mert az én nekem jogszerűen dukál s ennél fogva felmondom minden pajtásnak az eddigi per tu való fraternizálást; kivéve azoknak, a kik szinte érdeknek találatnak velem egy czéh asztalához ülhetni.

— — Az orosz hivatalos lap számokkal áll elő és szól e képen. A hadjáratban részt vett lengyeleknek száma megyen 28 ezerre; azokbul eddigelé elesett 27 ezer, elfogatott ötezer; — és így summa summárum: a lengyelek *minusban* vannak 9000 hiányzó katonával, s az, a mi náluk még eddig mindig verekedik, vagy a megholtak kísértete, vagy a deficit.

— — Mult héten két embert vittek éhenholtan a fegyverneki községhez az utfélről. Ugyanazon a héten négy palaczk kelt el a hatvan utcaí nyalánsági-boltban azokból a 200 esztendőös chinai likőrökből, a miknek félmesszely számra ára **100 forint**. — „Magyar ne szégyeld magad!”

— — Hazudtak a kalendárium csinálók tavaly! Nálunk nem két láthatatlan napfogyatkozás volt 1863-

ban, hanem 365 nagyon is látható fogyatkozás minden nap.

— — Toasztot mondott egy bizonyos ifju szónok bizonyos ünnepélyes lakomán, a mi nagyon czifrán ütött ki. Oda szól hozzá a szomszédja: „nem fotográfiáztatnád le számunkra ezt a toasztot.”

— — Bolondok ezek az olaszok; már megint meg akarták gyilkolni Napoleont. Pedig hiszen tudhatnák, hogy három millióig *van biztosítva az élete*.

Hogy leszünk a gázzal?

A vácsi uton történt szerencsétlenség sok háziurnak nagy szeget ütött a fejébe.

Ezen aggodalmas urak egyike, a kinek egész háza hosszában kávéház nyúlik el, bőven ellátva gázvilágítással, magához hivatá a kávést s komoly arczkifejzéssel ilyen szavakat inteze hzzá: Kedves kávé ur! nem szeretném, ha házamat s lakóimat a váczuuton előfordult szerencsétlenséghez hasonló érné, azért kérettem magamhoz az urat, hogy beszéljünk okosan a dologról s határozzuk el: hogy leszünk a gázzal? mert ha az ur ki nem szedeti kávéházamból a gázcsöveket, s nem igazítja azt be olaj világításra, akkor . . . akkor . . . sajnalom . . . de kénytelen leszek felmondani.

A meglepett kávé, egész ékes szólását kimerítette annak kiemelésére, hogy mennyit költött ő a rondán átvett kávéház újra diszítésére, hány vendégcsalogatót tartott ingyen feketével hónapokig, s hogy ő nála az efféle explosio a lehetetlenséggel határos, mert ha történnék is valamikép gázkiömlés, az tüstént kimenne a füstvezető nyílásokon, de nem is lehetséges az nála, mert az ő vendégei épen olyan urak, a kik éjjel szeretnek mulatni, s mikorra üres lesz a kávéház, akkor már hozzá fognak a takarításhoz s reggelire való kávé főzéséhez, tehát so ha sincs az ő helyisége emberek nélkül s a t. —

A háziuron mindez nem fogott s ismételve kijelenté, hogy felmond, ha a kávéház nem lesz olajvilágításra átváltoztatva.

No tisztelt házi ur! — mond ekkor a kávé — nekem még egy évre szól a szerződés, addig nem parancsolhat helyiségemben, ha pedig ezen idő leteltével felmond, akkor a felmondásra következő héten bedugom a füstfogókat, s ugy tele eresztem a kávéházamat gázzal; hogy még a *Sz. Gellért hegyét* is kimozdítja explosiójával, ha meg nem ujtja az ur a contractust. —

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; *Jankó J. — Metszi: Pollák.*